

05 De la Sinai la Cades- Barnea

05 De la Sinai la Cades- Barnea

Ochi în pustie

În prima zi a lunii întâi a celui de-al doilea an de la ieșirea din Egipt, Cortul Întîlnirii era ridicat (Exod 40.1). Se petrec cîteva evenimente mai importante: consacrarea preoților, ofrandele căpeteniilor, Pastele. În ziua întâi a lunii a doua, Moise procedează la numărătoarea bărbaților „în stare să poarte armele” (Numeri 1.3). În sfîrșit, în ziua a 20-a a lunii a doua a acestui an, norul se ridică de deasupra Cortului Întîlnirii. Israelii părăsesc pustia Sinai, pentru prima oară, după ordinul de plecare pe care îl dăduse Domnul. Șase seminții preced chivotul și sanctuarul, iar celelalte 6 formează ariergarda.

Norul dirija orice mișcare a poporului (Numeri 9.15-23). Semnalul de plecare era dat de preoți cu ajutorul trâmbițelor (Numeri 10.1-8). Domnul prevăzuse totul, iar prezența Sa însoțea pe Israel. Atunci de ce va fi dorit Moise un ajutor omenesc în persoana lui Hobab? Madianitul cunoștea bine pustia și locurile unde se putea tăbări. Este adevărat că Moise este cel care insistă pe lângă Hobab pentru a-l face părtaș la binele pe care Domnul avea să li-l ofere, pentru că de fapt Hobab n-avea să meargă în fruntea poporului pentru a descoperi un loc potrivit pentru așezarea taberei, ci chivotul, părăsindu-și locul său obișnuit din centrul adunării, va precede pe israeliți „cale de trei zile” și va căuta un loc de odihnă. Norul avea să aprobe deplasarea, manifestînd prezența divină, ca urmare a mijlocirii perseverente a lui Moise și în ciuda lipsei de încredere pe care a dovedit-o recurgînd la Hobab.

La fel este și cu noi. În Ioan 10, Păstorul cel bun își scoate oile afară din staul și merge înaintea lor. Ele vin după El pentru că îi cunosc glasul. Este o experiență minunată, care se poate face la orice vîrstă, pentru că Domnul merge înaintea noastră. Se deschide o etapă necunoscută, vine un timp nou de studiu, un alt stagiul profesional Isus merge în frunte. Să învățăm a ne încrede tot mai mult în El și să așteptăm ajutorul Lui. „Drumul de trei zile al chivotului” ne învață că nu trebuie să ne agităm, să ne precipităm sau să ne îngrijorăm de ceva, ci să ne continuăm liniștiți călătoria, ținînd seama de drumul trasat. Cine se încrede în Domnul și „îl ia ca sprijin, nu se va grăbi să fugă” (Isaia 28.16). Ne putem însuși și noi promisiunea făcută psalmistului: „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie să mergi; te voi sfătui și voi avea ochiul îndreptat asupra ta” (Psalmul 32.8). Învățătura aceasta se dobîndește prin cercetarea Scripturii și se aplică practic prin comuniunea cu Domnul.

Greutatea acestui întreg popor

Cartea pustiei, Numeri, este și cartea murmurilor. De atîtea ori israeliții se plîng, se vaită, se tînguie! Numai în capitolul 11 citim că „poporul a cîrtit în gura mare împotriva Domnului” (versetul 1), că „poporul a strigat către Moise (versetul 2), că „adunăturii de oameni care se afla în mijlocul lui Israel i-a venit poftă” (versetul 4), că „și copiii lui Israel au început să plîngă” (versetul 4) sau că „Moise a auzit pe popor plîngînd, fiecare în familia lui și la ușa cortului” (versetul 10).

Ni-l putem ușor închipui pe Moise obosit de toate aceste valuri de nemulțumiri care curgeau mereu din inima poporului asupra conducătorului lor, cîrtiri și nemulțumiri care au atras de atîtea ori judecata Domnului. Moise trebuia să ducă înaintea lui Dumnezeu plîngerea poporului, același neplăcut și dureros: „De ce?” Acum el spune: „Ei plîng la mine ... Eu singur nu pot să port pe poporul acesta, căci este prea greu pentru mine” (Numeri 11.13-14).

În Exod 18, Ietro, socrul lui Moise, îl sfătuipe pe acesta să aleagă niște căpetenii peste 1000, peste 100, peste 50 și peste 10, care să-l ajute în rezolvarea problemelor israeliților. Oamenii aceștia urmau să judece poporul în așa fel încît la Moise să ajungă numai chestiunile de mare importanță. El urma să le ducă înaintea Domnului și, pe de altă parte, să inițieze poporul în legile și rînduielele divine. Sfatul acesta, supus mai întîi aprobării lui Dumnezeu, a fost pus în aplicare (Exod 18.23) și este amintit, se pare că nu în culori defavorabile, în Deuteronom 1.9-18. (Un corespondent pentru Noul Testament avem în 1 Corinteni 6.4).

În Numeri 11 nu este însă vorba de a face dreptate sau de a asculta cauzele contestațiilor, ci de a purta povara răspunderii. Desigur că Dumnezeu putea să-i pună la dispoziție servului Său resursele necesare spre a-și îndeplini misiunea încredințată, aceea de a conduce pe Israel în țara făgăduinței.

Astăzi trebuie recunoscut, în lumina Noului Testament, faptul că între copiii lui Dumnezeu nu este potrivit cu gîndul și voia Sa ca unui singur om să-i revină întreaga sarcină a răspunderii sau a slujirii într-o adunare. Decizia din Fapte 15 nu a fost luată de un singur apostol, oricît de mare ar fi fost acesta, ci așa au găsit cu cale „apostolii, prezbiterii și frații” (versetul 22), adică toată adunarea. Mai este de observat că Pavel însuși avea numeroși „tovarăși de slujbă” (Filipeni 4.3; Coloseni 4.11 etc.) pe care îi trimitea într-un loc sau altul sau care îl însoțeau în călătoriile sale.

În special 1 Corinteni 12, Romani 12 și Efeseni 4 ne arată că, în Trupul lui Hristos, fiecare mădular sau încheietură are slujba sa și că toate funcționează în armonie pentru binele întregului organism. Însuși Domnul Isus atribuie, prin Duhul Său, felurite daruri, începînd cu cele fundamentale, de păstori, învățători, evangheliști și profeți și sfîrșind cu tot felul de fiancțiuni ce urmează a fi îndeplinite în Trup și în lucrare. Nu au totii credincioșii aceeași calificare, dar toate măduarele trebuie să se îngrijească cu drag unele de altele. „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4.10).

Deși nu era potrivit din partea lui Moise să se plîngă astfel, Domnul exprimă un gest de bunăvoință, alăturîndu-i slujitorului Său pe cei 70 de bătrîni cu ajutorul cărora să poată purta poverile poporului. În orice caz, Moise n-a luat lucrul acesta în nume de rău.

Dimpotrivă, cînd Iosua a vrut să-i împiedice pe Eldad și Medad să prooroască în tabără, Moise a spus: „Ești gelos pentru mine? Să dea Domnul ca tot poporul să fie alcătuit din profeți și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!” (Numeri 11.29). El nu voia nicidecum să fie singurul

canal prin care să lucreze Duhul lui Dumnezeu.

„Ochiul nu poate zice mîinii: „N-am trebuință de voi” (1 Corinteni 12.21). Fiecare a primit din partea Domnului o slujbă și nimeni nu poate să-și înncredințeze talantul său altuia, nici să desconsidere darul cuiva sau, cu atît mai puțin, să încerce să-l imite pe altul; dar toți sîntem chemați să depindem de Domnul, să ajutăm la lucru și să ne ostenim (1 Corinteni 16.16), conlucrînd în supunere și stimă reciprocă (Filipeni 2.4; Romani 12.3). Nu este vorba de o cooperare asemănătoare celei existente în sînul organizațiilor omenești, ci de o rînduială în cadrul stabilit de exemplu în 2 Timotei 2.19-26, o cooperare într-un organism viu, în care fiecare mădular își păstrează locul și funcția pe care i le-a trasat Stăpînul (Efeseni 4.16).

Amara decepție de la Cades-Barnea

De la Horeb pînă la Cades-Barnea, pe drumul care duce la muntele Seir, este o depărtare de 11 zile (Deuteronom 1.2). Numai cîteva zile ar fi fost deci suficiente pentru a fi ajuns la hotarele țării Canaanului și totuși, la mai bine de 38 de ani după plecarea de la Sinai, regăsim poporul la Cades (Numeri 20.1). Progresele spirituale ale unor credincioși pot fi rapide, dar adesea ani întregi sînt pierduți datorită lipsei de credință, de veghere sau de dragoste pentru Dumnezeu.

Punct de plecare pentru cucerirea Canaanului, Cades-Barnea se găsea la hotarul acesteia. Moise relatează în Deuteronom 1 că, după ce au traversat acea pustie mare și înfricoșată, israeliții nu aveau decît să pună mîna cu îndrăzneală pe pămîntul făgăduit. „Și eu v-am zis: „Ați ajuns la muntele amoriților pe care ni-l dă Domnul, Dumnezeul nostru. Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune înaintea țara; suie-te, ia-o în stăpînire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimînta” (Deuteronom 1.20-21). Din aceste cuvinte rezultă clar acel sentiment de ușurare pe care l-a resimțit Moise cînd s-a văzut, după atîția ani de încercări și greutăți, la frontiera Canaanului. Mai sînt de făcut cîteva eforturi și, prin bunătatea Domnului, el va putea, în curînd, să lase jos povara și. să se bucure de odihna mult dorită. Dar de ce avea să fie altfel?

Poporul comite o mare greșală, trimițînd iscoade pentru a cerceta țara Canaanului (Deuteronom 1.22). Oare nu erau suficiente asigurările Domnului cu privire la țara în care „curge lapte și miere”? Sau uitaseră israeliții promisiunea că însuși Dumnezeu va merge cu ei și-i va ajuta s-o cucerească? Nu, ei doresc ca niște oameni să cerceteze țara și să culeagă informații cu privire la ea. Din Numeri 13 aflăm că, deoarece poporul dorește cu orice preț să trimită iscoade, Domnul nu Se opune și îi face cunoscut lui Moise lucrul acesta. Astfel El pune la încercare credința copiilor lui Israel, spre a se dovedi în ce măsură sînt ei dispuși să se încreadă în Dumnezeul lor.

A doua greșală a fost aceea de a accepta raportul căpeteniilor. Acestea constată că, într-adevăr, Canaanul corespunde făgăduințelor lui Dumnezeu: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele!”, dar se grăbesc să adauge: „Poporul care locuiește în țara aceasta este puternic; cetățile sînt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac” (Numeri 13.27-29). Descrierea țării în asemenea culori i-a descurajat complet pe copiii lui Israel. Însă Caleb protestează energic: „Să ne suim și să punem mîna pe țară, căci vom fi biruitori!” A doua zi, Iosua i se alătură și insistă: „Ei nu mai au nici un sprijin. Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei” (11.9).

Ce va face acum Israel? Va asculta de cei 10 bărbați care le-au tăiat elanul sau vor lua pe cuvînt pe cei doi oameni ai credinței care se bazuie pe Dumnezeul care asigură victoria? Să ne cercetăm care este atitudinea noastră cu privire la țara promisă în noul legămînt: oare o recomandăm călduros și altora sau muiem inima celor ce se arată hotărîți să calce pe urmele Domnului? Critici, vorbe rele, acuzații nedrepte la adresa vestitorilor Evangheliei, delăsarea în frecventarea adunării și atîtea alte insinuări nu sînt ele tot, atîtea elemente care descurajează pe frații noștri în a cuceri binecuvîntările spirituale ce ne-au fost puse în față de Dumnezeu? Să ne străduim a urma pilda lui Iosua și Caleb, care s-au buzit pe Dumnezeu pentru a lua în stăpînire cele promise, îndemnînd și pe alții să procedeze la fel.

Din nefericire, copiii lui Israel ascultă de cele 10 iscoade. Toată noaptea țipă, murmură, cîrtesc și plănuiesc să-l alunge pe Moise și să-și aleagă un alt conducător spre a se întoarce în Egipt, Iosua și Caleb urmînd să fie uciși cu pietre. Ce moment critic și ce grea ispită pentru Moise! Pare că se afla acum în fața celei mai mari dificultăți cu care s-a confruntat în decursul vieții sale. De cîte ori a suferit el și a mijlocit pentru poporul acesta, ajungînd pînă acolo de a se da pe sine ca preț de răscumpărare în locul lor, dacă Domnul ar fi voit să accepte ispășirea făcută de Moise. Cu credincioșie și îndelungă răbdare a călăuzit pe copiii lui Israel pînă la hotarele țării promise! Și acum, drept răsplată, ei se leapădă de dînsul și vor să se întoarcă în Egipt! Moise cade cu fața la pămînt înaintea întregii adunări; inima este adînc îndurerată și are impresia că poporul Domnului, în starea lui actuală, nu va intra în odihna Canaanului.

Dumnezeu își pune slujitorul la încercare, propunîndu-i două lucruri: poporul încăpățînat și răzvrătit să fie nimicit, iar casa lui Moise să devină un neam puternic care să-i ia locul. Dar bărbatul acesta valoros are un suflet prea mare ca să accepte să intre singur în țară, cu prețul sacrificării fraților săi și a gloriei lui Dumnezeu (Numeri 14.13-16). El imploră din nou îndurarea Domnului, spunînd: „Iartă, dar, fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt pînă aici!” Și Dumnezeu spune: „Iert, cum ai cerut” (versetul 20). Însă Moise va trebui să se supună disciplinei aplicate de Dumnezeu lui Israel ca urmare a necredinței sale.

Toată generația ieșită din Egipt va pieri în pustie. Vrednicul slujitor al lui Dumnezeu primește mai bucurios 38 de ani de suferințe alături de popor, decît să-i vadă nimiciți pe copiii lui Israel, iar pe el cruțat și ridicat pe o treaptă foarte înaltă. Omul lui Dumnezeu se alătură fraților săi și se apleacă sub aceeași osîndă ce li se cuvenea lor, măcar că el nu se făcuse părtaș, în vreun fel, păcatelor lor. Moise va trebui să vadă, unul după altul, trupurile moarte ale tovarășilor săi de exod, căzute pe meleagurile înfricoșate ale singurătăților pustiei. După părerea sa, 4 supraviețuitori: Moise, Aaron, Iosua și Caleb ar fi urmat să intre în Canaan, după 38 de ani, cu totul sleiți de puteri. Chiar și atunci cînd mai mulți israeliti se revoltă și se încăpățînează să urce cu propriile lor forțe pe vîrfurile muntelui, Moise se supuse disciplinei divine și rămîne în tabără. Amintește mai tîrziu, cu o melancolie profundă, „ne-am întors și am plecat în pustie pe drumul care duce la Marea Roșie, cum îmi poruncise Domnul, și am ocolit multă vreme muntele Seir” (Deuteronom 2.1).

Raportînd la noul legămînt, oare nu la fel stau lucrurile și în zilele noastre? Nu este cazul adesea să ne smerim și noi sub mîna cea tare a lui Dumnezeu, cînd El își disciplinează poporul, chiar dacă noi personal nu am participat direct la greșala care a atras pedeapsa divină?

clickbible.org